

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zastoupený zákonnou zástupkyní A. R., zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2008, č. j. OAM-1-151/VL-01-08-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2009, č. j. 29 Az 28/2008 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Janu Urbanovi, se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši **2400 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 6. 2008, č. j. OAM-1-151/VL-01-08-2007, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době.

Napadeným rozsudkem krajský soud přezkoumal výše citované rozhodnutí správního orgánu a stěžovatelem podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V projednávaném případě byla důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany stěžovatele, resp. jeho matky jako zákonné zástupkyně, obava z problémů v Kazachstánu, neboť stěžovatel nemá státní občanství této země a mohl by být odebrán rodičům z titulu jeho náboženské výchovy v souvislosti s § 111 administrativního řádu. Namítané pochybení nesprávně zjištěného skutkového stavu ohledně těchto skutečností krajský soud neshledal. S odkazem na správní spis a napadené rozhodnutí správního orgánu poznamenal, že nezletilý stěžovatel nemohl naplnit podmínky § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť se dosud na území Kazachstánu nenacházel, narodil se v České republice a k případným obavám jeho rodičů z pronásledování z náboženských důvodů se krajský soud vyjádřil ve svých rozsudcích z téhož dne pod sp. zn. 29 Az 26/2008 a 29 Az 27/2008, na něž plně odkázal. Současně poukázal, že obava rodičů ohledně odebrání stěžovatele je zcela hypotetická a postrádá reálný podklad, neboť na základě ustanovení § 111 administrativního řádu takové nebezpečí nehrozí.

V později doručené replice zákonná zástupkyně dále namítla porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“), neboť kopie dokumentu o správních deliktech ohrožujících práva nezletilých, který byl rozhodující pro závěr žalovaného správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany nezletilému stěžovateli, byla do správního spisu založena až dne 26. 5. 2008, přičemž zákonná zástupkyně byla seznámena s podklady již dne 6. 3. 2008 a neměla tak možnost seznámit se se všemi podklady. K tomu krajský soud konstatoval, že namítané pochybení neshledal. Je pravdou, že ve správním spise nezletilého stěžovatele se nachází na straně 86 listina ze dne 6. 3. 2008 prokazující seznámení zákonné zástupkyně s výčtem 14 podkladových informací a zpráv, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu, kde není namítaný podklad uveden. Dle strany 92 – 95 správního spisu byl překlad Kapitoly 12 – Správní delikty ohrožující práva nezletilých výše cit. „Administrativního řádu“ doložen až dne 26. 5. 2008. Dle názoru krajského soudu

však v daném případě došlo k formálnímu opomenutí správního orgánu, které nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť listiny, jimiž správní orgán seznámil zákonnou zástupkyni stěžovatele se Zákonem Republiky Kazachstán – Administrativní přestupky, ohrožující práva neplnoletých, založil toliko do spisu zákonné zástupkyně v její věci u krajského soudu vedené pod sp. zn. 29 Az 27/2008, a to pod č. l. 91 a 113, a seznámení se s nimi nese datum 27. 5. 2008. Toho dne se zákonná zástupkyně stěžovatele vyjádřila v tom smyslu, že se s těmito podklady chce seznámit a poté uvedla, že se obávají toho, že po návratu k nim nebudou spravedliví, jinak by sem nepřijeli. V každém případě však byla zákonná zástupkyně řádně seznámena s podkladem, o němž uvádí, že byl rozhodující pro zamítnutí žádosti, kterou podala jménem svého nezletilého syna (stěžovatele). Krajský soud přitom nepovažoval za rozhodující, zda vystupovala v té chvíli sama jako žadatelka o mezinárodní ochranu či jako zákonná zástupkyně svého nezletilého dítěte, rozhodující je v daném případě její seriózní seznámení s obsahem namítaného dokumentu.

V podané kasační stížnosti, resp. v jejím následném doplnění, stěžovatel upozornil na porušení § 36 odst. 3 správního řádu, ze strany žalovaného správního orgánu, jež mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí a krajský soud tak měl pro tuto vytýkanou vadu žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, byl naplněn důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Konkrétně stěžovatel poukázal na to, že s jeho argumentací vytýkající žalovanému správnímu orgánu porušení § 36 odst. 3 správního řádu se krajský soud vypořádal na straně 5 napadeného rozsudku; uvedl, že ačkoliv zákonná zástupkyně stěžovatele (jeho matka) skutečně nebyla dne 6. 3. 2008 seznámena s jedním z podkladů pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany („*Zákon Republiky Kazachstán – Administrativní přestupky, ohrožující práva neplnoletých*“), neboť tento byl do správního spisu založen až 26. 5. 2008, byla s ním seznámena dne 27. 5. 2008, a to ve věci, v níž vystupovala jako žalobkyně, tj. ve věci své vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud tedy připustil, že k namítanému porušení ustanovení o řízení ze strany žalovaného správního orgánu skutečně došlo, toto však označil za pouze formální. Dle stěžovatele však porušení nebylo pouze formálním a napadené rozhodnutí mělo být krajským soudem zrušeno. Dané pochybení nemohlo být napraveno tím, že zákonná zástupkyně stěžovatele byla se zákonem Kazašské republiky – „*Správní delikty ohrožující práva neplnoletých*“ seznámena v jiné věci. Zákonná zástupkyně stěžovatele byla sice skutečně s uvedeným podkladem seznámena dne 27. 5. 2008, stalo se tak ovšem ve věci zcela jiné, kde stěžovatel nebyl účastníkem řízení, když ve stěžovatelově věci nebyla nikdy upozorněna na to, že by uvedený materiál mohl být podkladem pro rozhodnutí. Postupem žalovaného správního orgánu jí tak bylo fakticky zcela znemožněno se k uvedenému podkladu vyjádřit. Relevantním způsobem se lze totiž vyjádřit pouze k tomu, co je v konkrétním případě správním

orgánem prezentováno jako podklad jeho rozhodnutí a nikoliv k tomu, co by tímto podkladem teoreticky být mohlo, aniž by to za podklad rozhodnutí bylo skutečně označeno.

Shora specifikované pochybení správního orgánu považuje stěžovatel za natolik závažné, že by každé rozhodnutí vydané v řízení, v němž ke stejnému pochybení dojde, mělo být zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Pokud tak v daném případě krajský soud nepostupoval, mělo by být zrušeno i jeho rozhodnutí. Je nepochybně v zájmu účastníků všech řízení vedených dle správního řádu, aby bylo v každém jednotlivém případě respektováno zákonem garantované právo vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Proto by měla být bez výjimky zrušena všechna rozhodnutí vydaná v řízeních, kde bylo toto právo zkráceno.

S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že jeho kasační stížnost je přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., neboť svým významem podstatně převyšuje jeho vlastní zájmy. Není totiž nepochybně pouze zájmem stěžovatele, aby byl všem správním orgánům vyslán jednoznačný signál, že z povinnosti umožnit účastníkům správního řízení vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí neexistují jiné než zákonem stanovené výjimky. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na správní spis, zejména na vlastní podání, informace o zemi původu a výpovědi učiněné ve správním řízení. Dále uvedl, že stěžovatel se narodil až na území České republiky, tedy v zemi původu žádné potíže mít nemohl a s ohledem na nízký věk mu ani žádné problémy z azylově relevantních důvodů nehrozí. Jak vyplývá z obsahu spisových materiálů, zákonná zástupkyně nezletilého stěžovatele s inkriminovaným podkladem seznámena byla a námitky v kasační stížnosti tedy nemají opodstatnění. Dostatečně se jimi zabýval a vyvrátil je již krajský soud ve svém rozsudku, s jeho odůvodněním se správní orgán ztotožňuje. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud v plném rozsahu zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

Ve světle takto vymezených kritérií pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že předložená kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázku seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci a možnost vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu) a tato si zasluhuje pozornosti z důvodu uvedeného sub 1) kritérií přijatelnosti, neboť ve stěžovatelem namítané poloze tato otázka dosud nebyla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Za dané situace Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou předložené kasační stížnosti je otázka porušení § 36 odst. 3 správního řádu za situace, kdy nezletilý žadatel o udělení mezinárodní ochrany byl s jedním z podkladů pro rozhodnutí ve věci seznámen prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky), avšak toliko v rámci správního spisu vedeného k její žádosti o udělení o mezinárodní ochrany.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“

Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv správního řízení, které je současně zárukou základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Možnost znát podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout doplnění řízení, resp. uplatnit ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu další důkazy či návrhy z pohledu účastníka správního řízení znamená významný moment, díky němuž se výsledek předmětného řízení stává předvídatelným a tedy souladným s principem předvídatelnosti aktů veřejné moci a ochranou legitimních očekávání adresátů veřejné správy.

Současně je třeba poznamenat, že uvedené právo účastníka řízení neznamena jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit. Správní orgán musí vyzvat účastníky řízení, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili; k tomu srov. Vedral, J., Správní řád, komentář, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2006, str. 266). Ostatně i z judikatury správních soudů k ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), které je obsahově prakticky shodné se současným § 36 odst. 3 správního řádu, jenž předchozí právní úpravu nahradil, vyplývá, že smyslem daného procesního práva je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Podle § 9 zákona o azylu se na řízení o udělení mezinárodní ochrany a na řízení o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany použije správní řád, s výjimkou ustanovení v § 9 zákona o azylu taxativně vypočtených; konkrétně se jedná o ustanovení o doručování na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu sdělenou účastníkem (§ 19 odst. 3), ustanovení o doručování písemností určených do vlastních rukou a doručovaných na požádání jiným způsobem (§ 19 odst. 4, 5 a 8), ustanovení o doručování adresátům zdržujícím se v cizině (§ 22), ustanovení o úřední desce (§ 26), o ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, které se zdržují v cizině, pokud se jim nedaří doručovat (§ 32 odst. 2 písm. d), ustanovení zástupce pro doručování (§ 33 odst. 4), ustanovení o umožnění nahlížení do spisu jiným osobám než účastníkům a jejich zástupcům (§ 38 odst. 2), ustanovení o ústním jednání (§ 49), ustanovení o vydání stejnopisu výroku rozhodnutí na požádání účastníka (§ 69 odst. 4 věta druhá), ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 1 a 3) a konečně o ustanovení o odvolacím řízení a řízení o rozkladu (§ 81 až 93 a § 152).

V případě azylového řízení tedy není aplikace § 36 odst. 3 správního řádu vyloučena a účastník řízení o udělení mezinárodní ochrany je v souladu s citovaným ustanovením správního řádu seznamován správním orgánem s podklady pro rozhodnutí ve věci, zejména s relevantními informacemi o zemi původu; k nakládání s nimi se zdejší soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publikovaném pod č. 1825/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Obdobně tomu bylo i v projednávaném případě, v němž byla dne 6. 3. 2008 matka stěžovatele jako jeho zákonná zástupkyně seznámena s informacemi o zemi původu, které budou využity pro vydání rozhodnutí v předmětné věci (č. l. 86). Součástí těchto podkladů však nebyl podklad označený jako „Zákon Republiky Kazachstán – Administrativní přestupky, ohrožující práva neplnoletých“. S daným podkladem byla matka stěžovatele seznámena dne 27. 5. 2008, přičemž obě listiny dokládající její seznámení se s tímto podkladem pro vydání rozhodnutí v její věci i ve věci jejího syna byly zřejmě v důsledku opomenutí založeny do správního spisu vedeného k její žádosti (č. l. 91 a 113); do správního spisu stěžovatele byl založen pouze daný podklad pro rozhodnutí v jeho věci opatřený razítkem ze dne 26. 5. 2008, dle kterého fotokopie souhlasí s originálem (č. l. 92 – 95).

Z uvedeného je zřejmé, že matka stěžovatele byla s citovaným podkladem pro rozhodnutí v jeho věci skutečně seznámena a měla možnost se k němu vyjádřit, což také učinila, když uvedla, že: *„My se obáváme toho, že po návratu by k nám byli nespravedliví (mám na mysli zástupce státní moci), protože tam vládne nespravedlnost. Kdyby toho nebylo, nepřijeli bychom sem.“* Citované vyjádření přitom vzal v potaz rozhodující správní orgán jak ve věci matky stěžovatele, tak také ve věci samotného stěžovatele, když v případě obou svých rozhodnutí na straně 4 (matka), resp. 3 (stěžovatel) konstatoval, že matka stěžovatele měla možnost seznámit se s informacemi o zemi původu, čehož dotyčná využila a poznamenala, že: *„v případě návratu do Kazachstánu by k nim státní orgány byly nespravedlivé, protože v zemi celkově panuje nespravedlnost.“*

Správní orgán tedy nijak formálně nelišil mezi vyjádřením matky stěžovatele v řízení o její žádosti a v řízení o žádosti stěžovatele. To ostatně odpovídá tomu, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se přitom ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. Je proto plně na místě, aby jejich žádosti, resp. žádosti všech rodinných příslušníků, byly posuzovány synchronně a ve vzájemné souvislosti, samozřejmě při respektování specifických a plně individualizovaných důvodů vztahujících se výhradně pouze k některému z rodinných příslušníků. Současně je žádoucí, aby o jejich žádostech bylo rozhodováno pokud možno ve stejný časový okamžik, což bylo v daném případě

bezezbytku naplněno, neboť správní orgán, jakož i krajský soud ve věci stěžovatele, jeho matky (společně s dcerou/sestrou) a otce rozhodly vždy ve stejný den.

Tvrzení stěžovatele, že postupem žalovaného správního orgánu bylo jeho zákonné zástupkyni fakticky zcela znemožněno se k uvedenému podkladu vyjádřit, se míjí s realitou a výše uvedené v zásadě pouze formální pochybení správního orgánu při vedení spisu nemělo ani nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Podstatné totiž je, že matka stěžovatele měla možnost se s daným podkladem pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu a že s jejím vyjádřením správní orgán dále pracoval, a to v rámci posuzování žádosti matky i žádosti stěžovatele. Skutečnost, zda a jakým způsobem tento postup správní orgán ve vztahu ke každé z žádostí administroval, proto za daných okolností nemůže být rozhodná, jakkoli nelze přehlížet, že správní spis je odrazem věcného a chronologického postupu ve věci a jako takový má být řádně veden (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 1997, č. j. 6 A 401/96 – 6, publikované pod č. 688/2000 v časopise Soudní judikatura, ASPI, a. s.).

Lze tedy uzavřít, že pokud správní orgán při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z podkladu, se kterým byl nezletilý žadatel (stěžovatel) seznámen prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky), avšak listiny dokládající předmětné seznámení byly založeny toliko do správního spisu vedeného k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se jednalo o formální pochybení související s vedením spisu dvou vzájemně provázaných žádostí, kterým nebyl nezletilý žadatel na svých právech zkrácen.

Stěžovatel, resp. jeho zákonná zástupkyně měla v návaznosti na seznámení s podklady pro rozhodnutí správního orgánu možnost vyjádřit se, čehož také využila a nelze tedy pouze z přepjatého formalismu trvat na porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Naopak jak již dříve uvedl Ústavní soud, je třeba respektovat právo jako racionální systém a v tomto duchu ho také uplatňovat; srov. náleze ze dne 26. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 142/2006, <http://nalus.usoud.cz>. To znamená, že ačkoli v předmětné věci došlo k pochybení správního orgánu, nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť ve svém důsledku neznamenal ztížení možnosti účinné obrany stěžovatele. Citované ustanovení správního řádu totiž představuje normu procesně právní a v tomto ohledu je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy tedy nelze vnímat jako samoučelné (samonosné), ale vždy v souvztažnosti s normami hmotnými, jejichž porušení v důsledku popsání postupu správního orgánu nenastalo.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost shledal nedůvodnou a podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a správní orgán jako druhý účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani ze spisu nevyplynulo, že by mu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady nad rámec jeho činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – Mgr. Janu Urbanovi – přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 2100 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč, tj. v částce 2400 Kč. Tato částka tedy bude shora jmenovanému zástupci zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu